

Júlia

Világszerte Nr. 1

Michelle Douglas

Nyaralás, flört, szerelem

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Harlequin Books S. A., 2015 – HarperCollins Magyarország Kft., 2018

A JÚLIA 651. eredeti címe: Reunited by a Baby Secret (Harlequin Mills & Boon, Romance)
• Magyarra fordította: Farkas Sylvia

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA 651. számában, 2018
Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-362-5

• Kép: Harlequin Books S.A.

A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a HarperCollins Magyarország Kft., 2018

- A kiadó és a szerkesztőség címe: 1122 Budapest, Városmajor u. 11.
- Felelős kiadó: dr. Bayer József
- Főszerkesztő: Vaskó Beatrix
- Telefon: +36-1-488-5569; e-mail cím: harpercollins@harpercollins.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:
www.harpercollins.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

1. FEJEZET

Marianna Amatucci a falnak támaszkodva bámulta a római Grande Plaza Hotel egyik lakosztályának az ajtaját. Szíve a torkában dobogott. Gyorsan körülnézett. Egyedül volt. A hotel legfelső emeletén, vagyis a luxuslakosztályok szintjén csend uralkodott.

Végigsimított háborgó gyomrán. *Szedd össze magad!* A reggeli rosszsullétek ilyentájt már nem szokták kínozni. Persze most nem is a terhesség mellékhatását érezte, sokkal inkább az idegességtől émelygett. Nyirkos volt a homloka, pedig nem is volt mitől félnie. Ryanról volt szó, a szőke, kék szemű, napbarnított ausztrál szörfösőről.

Szeretetteljesen végigsimított a hasán. *Nagyon jóképű apád van, mio topolino!*

Persze a hír nyilván sokkolni fogja a férfit, hiszen még ő maga sem tudta megemészteni. De majd biztos megjelenik az arcán az a csodás mosolya, a karjába veszi és megnyugtatja őt, biztosítani fogja, hogy minden a legeslegnagyobb rendben lesz, hiszen egy gyermek minden körülmények között Isten ajándéka.

Ugye így lesz?

Elkezdett fájni. A légkondicionálónak köszönhetően elég hűvös volt a felső emeleten. Talán éppen ezért rázta ki a hideg Mariannát... vagy talán azért, mert elképzelni sem tudta, mit kereshet Ryan egy lakosztályban. Egyáltalán nem illett ez a környezet ahhoz az emberhez, akit két hónappal ezelőtt ismert meg Thaiföldön. Az a férfi szörfnadrágot hordott gumipapucssal, ezenkívül leginkább semmit sem. Mi a csodát kereshet egy római luxushotelben, amely a felső tízezer igényeit hivatott kielégíteni?

Ostoba liba! Hát mit tudsz te róla?

Mintha tisztán hallotta volna Angelo szavait, pedig a bátyja még csak hasonlót sem mondott. Ő viszont ezt látta a szemében, akárcsak Nicóében. Igazuk is volt.

Mit tudok én Ryanról?

Azt, hogy észvesztően jó szerető. Figyelmes és gyengéd szenvedélye olyan reakciókat váltott ki a lányból, amelyekről nem is tudta, hogy léteznek. Egyszerre érezte mámorítóknak és ijesztőnek. Az az egy hét a szigeten felejthetetlen élményekkel gazdagította. Egy hét nyaralás, egy hét flört és szerelem... életének legcsodásabb egy hete volt. Nem egyeztek meg semmiben, és nem is ígértek egymásnak semmit. Nem tervezték, hogy ismét találkoznak, hiszen az túl bonyolult lett volna. A férfi Ausztráliában élt, ő pedig Toscanában. De... talán a sors akarta így.

Az is lehet, hogy csak a hormonjaim szórakoznak velem.

Attól, hogy ott ácsorog a lakosztály előtt, és azon tűnődik, mit kereshet ott Ryan, nem fog előrébb jutni. Fortuna mindig is szerette az olyan pasikat, akik örökösen jókedvűek, állandóan mosolyognak, pezsdítően szívélyesek és sármosak. Talán megtetszett egy alkalmazottnak, aki hozzásegítette egy jobb szobához... vagy egy barátinak a barátja valamilyen szívességet tett neki... Marianna nem talált más, logikus magyarázatot. Annak pedig, hogy ott álldogáljon a folyosón mindenféle elméleteket gyártva, semmi értelme nem volt.

Nem vagyok gyáva! Ezt aztán senki sem mondhatja rólam!

Ellökte magát a faltól, beletörölte nyirkos tenyerét a szoknyájába, megigazította a blúzát, és bekopogott az ajtón.

A szoba ajtaja feltárult, a Marianna szeme előtt lebegő köd pedig oszladozni kezdett. Eltartott egy ideig, mire rájött, ki az a jól öltözött, méretre készült öltönyt viselő idegen, aki előtte állt.

– Ryan? – tört ki belőle.

– Marianna? – kérdezte a férfi homlokráncolva.

Igen, az idegen valóban Ryan volt. Ahogy Marianna tekintete végigsiklott a férfi sötétszőke haján, zöldeskék szemén és telt, érzéki száján, pulzusa egyből száguldani kezdett. A férfi ajka megremegett, mintha mosolyogni készülne, de végül kemény vonallá vékonyodott.

Marianna csak bámulta az ismeretlennek tűnő ajkakat és a kifejezéstelen, jéghideg tekintetet. Ez a Ryan teljesen más volt, mint az emlékeiben. Émelyegni kezdett a gyomra, alig kapott levegőt.

– Mit akarsz? – kérdezte a férfi.

Ó, kérlek, mosolyogj! A lány néma fohásza válasz nélkül maradt, és a Ryan homlokán átfutó ránc, ha lehet, tovább mélyült. Marianna egyszerűen nem bírta megszólalni.

A férfi a karórájára nézett.

– Találkozóm van, mennem kell. Kár, hogy nem hívtál fel, hogy jössz...

A lány megszédült, meg kellett kapaszkodnia az ajtófélfában. *Hát így akar lerázni?*

Ryan teátrálisan rámeredt a karórájára.

– Ne haragudj, de...

– Terhes vagyok!

Nem így tervezte, nem így akarta elmondani, de a felfokozott lelkiállapotnak köszönhetően a szavak kirobbantak belőle.

Ha lehet, a férfi még merevebb tartást vett fel, a szeme jéghidegen villant.

– Értem – mondta, majd kitérte az ajtót, bár az arcáról jól láthatóan le lehetett olvasni, hogy a fenébe kívánta a lányt. – Akkor talán jobb, ha bejössz.

Marianna nem így képzelte az egészet. Apránként kellett volna elmondania, hogy terhes, nem pedig a férfi fejéhez vágnia a tényt.

Kezét a hasára szorítva megállt a hatalmas szoba közepén. Kihúzta magát, és Ryan felé fordult, de amikor a férfi arcára nézett, ismét benne rekedtek a szavak. *Legalább megfoghatná a kezem, és megkérdezhetné, hogy érzem magam.*

Marianna lehunyta a szemét, és igyekezett összeszedni magát. Mosolyt erőltetett az ajkára, és próbált olyan szavakat keresni, amelyek talán előcsalogatják az idegenből azt a férfit, akivel két hónappal ezelőtt megismerkedett.

– Tudom, hogy váratlanul ért... – kezdte Marianna.

– Ezzel arra kívánsz utalni, hogy a gyerek az enyém? – tette fel a kérdést Ryan.

A mosoly azonnal eltűnt a lány arcáról. Ez a jéghideg, szívtelen alak még csak nyomokban sem hasonlított arra a férfira, akivel Thaiföldön találkozott! Mióta rájött, hogy terhes, folyamatosan rettegett. Most betelt az a bizonyos pohár. Elege lett. A felgyülemlett félelem és a bizonytalanság hirtelen haraggá változott benne.

– Persze hogy te vagy az apja! – válaszolta dühösen. Csak nem arra utalt a férfi, hogy könnyűvérű nőcskének tartja? Ha igen, ő kikaparja a szemét!

– Ne légy nevetséges...

Marianna szeme összeszűkül, és kinyújtotta nyolc ujját.

– Nyolc hetes terhes vagyok. Nyolc héttel ezelőtt...

– Thaiföldön nyaraltál. Igen – mondta Ryan, majd hátat fordítva a szoba másik végébe sétált, és vissza. Sápadtan, szemrehányó tekintettel mutatott a lányra. – Terhességről nem volt szó!

– Mert szerinted én így terveztem? – kérdezte Marianna felháborodottan.

– Tudod jól, miről beszélek. Szórakozni akartunk, élvezni a nyarat... semmi több. Megegyeztünk!

– Szerinted én így terveztem?!

Ryan nem válaszolt, de a tekintete mindent elárult. Mariannát a testvérei is felelőtlen fruskának tartották, és az, hogy láthatóan a férfi is így vélekedett, megdöbbenette a lányt.

– Figyelj, tudom, hogy sokkol a hír, és hidd el, nem így akartam elmondani, de tény, hogy terhes vagyok, és te vagy az apa.

Nem érdekelte, mit gondol róla Ryan, most csakis a gyerek számított.

– Nekem is eltartott egy ideig, mire megbarátkoztam a gondolattal – folytatta –, de most már...

Elhallgatott. Hogyan is magyarázhatná meg a férfinak, hogy már áldásként tekint a terhességére, hogy izgalommal teli örömmel várja a kicsit?

– Ó, Ryan! – lépett közelebb a lány. – Tényleg ilyen szörnyű számodra ez a hír?

– Igen, az.

Gyors és határozott válasz volt. A lány azonnal hátrálni kezdett. Még jó, hogy a kicsi nem érti

az apja szavait.

Ryan arca merev volt, akár a kő, de a nyakán lüktető ér mindent elárult a lelkiállapotáról. Egyáltalán nem volt olyan érzéketlen, mint amilyennek látszani akart, nagyon is felkavarta a hír.

Marianna elvesztette az önuralmát. Odaugrott, megragadta a férfit az öltönyénél fogva, és jól megrázta.

– Gyermeünk lesz, Ryan! Ettől még nem jön el a világvége! Találunk valami megoldást – mondta.

De a férfi nem reagált, csak állt sóbálvánnyá merevedve, szótlanul.

A lányon kezdett eluralkodni a pánik. Nem, egyedül nem fogja tudni végigcsinálni... Egyedül nem.

– Az isten szerelmére, mondj már valamit!

Ryan lefeszegette Marianna ujjait az öltönyéről, majd hátrébb lépett.

– Nem tudom, mit vársz tőlem.

Ennyi elég is volt ahhoz, hogy az álmkép, amelyet Marianna eddig dédelgetett, végképp szertefoszoljon.

Hangosan kifújta a visszatartott levegőt.

– Nem akarod ezt a gyereket, ugye? – kérdezte.

– Ahogy mondod.

– Mosdó...! – nyögte hirtelen Marianna.

Ryan némán a fürdő felé mutatott, Marianna pedig nekilódult, mielőtt a reggeli gyanánt megevett kekszek visszajöttek volna.

Lehúzta a vécét, majd a csukott vécétetőre ült. Amikor úgy-ahogy biztos volt benne, hogy képes megállni a lábán, megmosta az arcát, és kiöblítette a száját. A tükörbe bámult, és némán korholta magát.

Nem ismerte az ajtón túli férfit. A hormonjai és a romantikus képzelgésai egy egész héten át elvakították, most pedig végképp megalázó helyzetbe került, amikor majdnem kihányta a reggelijét a római Grande Plaza lakosztályának kellős közepén.

Emberfeletti erővel, de összeszedte magát. Hirtelen haragú volt, és néha bizony önfejjű, de azért nem fog teljesen összetörni. A gyermeke többet érdemel ennél, többet, mint amennyit a másik szobában várakozó férfi adhat neki!

Még egyszer belenézett a tükörbe, majd az ajtóhoz lépett, és hirtelen felrántotta. Majdnem fellökte a férfit. Ryan ott állt az ajtó előtt felemelt kézzel, mint aki éppen kopogni készül. Amikor Marianna az ütközéstől elvesztette az egyensúlyát, azonnal utánanyúlt, átölelte, és ösztönösen megvédte.

– Minden rendben? – kérdezte.

Marianna bólintott, mire Ryan azonnal el is engedte.

– Rendeljek neked valamit? Kérsz egy teát? Vagy vizet? Esetleg enni?

– Nem, köszönöm. – Csak egy valamire vágyott: szeretett volna mihamarabb elmenni innen.

– Mivel idejöttél, és közölted velem az újságot, feltételezem, meg akarod tartani a kicsit.

– Így van.

– Számításba vettél más lehetőségeket is? Mint a terhességmegszakítás vagy az örökbeadás?

Igen, Marianna elgondolkodott ezeken az alternatívákon is, de egyiket sem tartotta megoldásnak.

– Jellegzetes férfias hozzáállás – mondta a lány. – Azonnal megszabadulni a problémától, mintha nem is létezne.

Ryan közelebb lépett hozzá.

– De hiszen védekeztünk!

– Igen, védekeztünk.

És mégis... Bár a fogamzásgátlója éppen elfogyott, így nem vehette be nyaraláskor, de nem volt ostoba, óvszert azért használtak... sajnos hiába.

Kihúzta magát.

– Tévedés volt idejönnöm. Rosszul ítéltem meg a helyzetet. Azt hittem...

Mit is? Hirtelen megint elöntötte a méreg.

– Mi a franc ez itt? – kérdezte a férfi öltözékére utalva. – Azt hittem, te...

– Azt hitted, hogy agyatlan szépfiú vagyok.

Nem, Marianna sokkal inkább amolyan kalandornak gondolta, aki hátizsákkal körbeutazza a világot, és élvezzi az életet. Még irigyelte is érte.

– Lett volna alkalmad tisztázni a helyzetet.

– Az az egy hét Thaiföldön... kivételes eset volt – magyarázta Ryan.

– Kivételes eset?

– Miért nem hívtál fel?

– Hívtalak, de amikor mondták, hogy kapcsolják a lakosztályt, gyorsan letettem. Nem hiszem, hogy ez az ügy telefónia lenne. Azt hittem, szeretnél tudni róla, és én is úgy gondoltam, jogod van megtudni, hogy apa leszel. De mint látom, a legkevésbé sem akarsz gyereket.

– Miért? Te talán igen?

– Nos, a legjobb, ha elfelejtjük ezt az egészet. Mintha itt sem lettem volna, jó? Sőt az egész thaiföldi hetet is felejtse el nyugodtan. Úgyis csak kivételes eset volt – mondta Marianna, és az ajtó felé fordult.

Hazamegy Monte Calanettibe. Ott fog élni, ott fog felnőni a gyermeke, ott fog kettejük számára biztonságos, nyugodt életet teremteni. Minden rendben lesz.

– Nem tudom, mit vársz tőlem.

A férfi szavai amolyan segélykiáltásnak hangzottak. Marianna elengedte a kilincset, és lassan visszafordult.

– Per pillanat semmit.

– Akkor? Mit reméltél?

– Mit reméltem? Azt reméltem, hogy örülni fogsz, és hogy átölelsz, megnyugtatsz. Hogy azt mondod, majd találunk valami megoldást. De nyilvánvalóan be kell érnem annyival, hogy legalább megkérdezzed, hogy vagyok. Amiről fantáziáltam... nos, ostobaság volt. Nem is tudom, hogy juthatott ilyesmi az eszembe. Pláne olyasvalakitől, mint te. Felejtse el...

– Azt hiszed, hogy ez csak így megy? Hogy olyan könnyű elfelejteni egy ilyen hírt?

– Ó, biztos vagyok benne, hogy egy olyan pasi, mint te, könnyen túlteszi magát egy ilyen apró kellemetlenségen – mondta Marianna, majd megragadta az ajtó melletti asztalkán álló vázát, és a férfi felé hajította.

Még látta a másik rémült és értetlen arckifejezését, majd azt is, ahogy hirtelen elhajol a váza elől. Aztán becsukta maga mögött az ajtót.

Ryan a váza darabjait bámulta. Ez az örült nőszemély lenne az a kedves, mosolygós lány, akivel Thaiföldön megismerkedett? Az a nő, akit két hónapja képtelen kiverni a fejéből? Az, akinek a nevetése és az érzékisége teljesen levette a lábáról? Lehetetlen!

Lehajolt, összeszedte a cserepeket és a virágot, majd a kanapéhoz botladozott. *Marianna terhes!*

Próbált magához térni. A sok hullámokban érkezett. Felugrott, és körbe-körbe mászkált a szobában. Nem, Marianna nem lehet terhes! Egy gyerek most nem fér bele az ő terveibe. Soha nem is fog.

Vajon Mariannának van elég pénze? Fel tud nevelni egy gyereket?

Bár említette, hogy a családjának borászata van Toscanában, ez azonban nem jelenti automatikusan azt, hogy jómódúak.

Az ablakhoz állt, és kinézett, de nem látott semmit.

Tényleg megkérdeztem tőle, hogy valóban tőlem van-e a gyerek? Nem csoda, ha kiakadt. Ki gondolta volna, hogy ilyen gyáva vagyok?

De hát mit is csodálkozik ezen, ha belegondol, hogy kinek a génjeit hordozza magában?

Amikor pedig Marianna azzal a gyönyörű, ám szomorú és fájdalommal teli tekintetével ránézett, alig bírta megállni, hogy ne ölelje magához, és ne tegyen könnyelmű ígéreteket.

Ryan feltárcsázta a portát.

- Érdeklődnék, hogy Marianna Amatucci is ennek a szállodának a vendége-e.
- Sajnálom, Signor White, de ilyen nevű vendégünk nincs.

A francba! Ryan letette a telefont, majd az ajtóhoz rohant, és lendületesen kinyitotta. *Na de hová menjek?* Bolyongjon keresztül-kasul Róma utcáin, abban reménykedve, hogy véletlenül összefut a lánnyal? Becsukta az ajtót, és az órájára nézett. Késő van. A francba!

Felhívta az asszisztensét, és lemondta a részvételét a délelőtti megbeszélésen. A fejében egymást kergették a gondolatok, minden zavaros volt, kivéve egy dolgot. Gyereke lesz! Nem akart még apa lenni, de ezzel nyilvánvalóan már elkésett.

Pillanat! Marianna azt mondta, hogy felejtsek el mindent, semmit sem akar tőlem.

Vagyis eltűnhetne a balfenéken, csendben, titokban... Átutalhatna a lány számlájára egy méltányos összeget, aztán elfelejthetné az egészet.

De hirtelen a nagyanyja jelent meg a lelki szemei előtt. Ő mentette meg a szülei és saját maga elől is. A nagymamája miatt szedte össze magát, neki köszönheti, hogy lett belőle valaki, mielőtt még bűnözővé vált volna. Ha most hátat fordítana Mariannának és a gyermekének, csalódást okozna a nagyanyjának.

Nem hagyhatja, hogy így történjen! Soha nem akart gyereket, de ha már így lett, akkor áll elébe, tudja, mi a kötelessége.

A pulzusa eszméletlen tempóban vert. Fogalma sem volt, milyen apának lenni, de azt nagyon is jól tudta, milyen mellőzött gyermekként felnőni. A szülei elváltak, majd újra házasodtak, új családot alapítottak. Az ő számára sehol sem volt hely, mindenhol útban volt. Nem volt egyéb, mint egy kisiklott házasság kellemetlen emléke. Az ő gyermeke nem juthat ilyen sorsra!

Ismét feltárcsázta az asszisztensét.

– Szerezzen nekem egy bérautót! Holnap Monte Calanettibe utazom. Tudassa az ügyfeleinkkel, hogy csak konferenciahívással leszek elérhető, vagy beszéljenek meg új időpontot. A délutáni megbeszélésen Signor Contival természetesen ott leszek.

Életének eddigi legnagyobb üzletét azért nem fogja elszalasztani Marianna miatt. Túl sokat dolgozott ezért a lehetőségért, végre a csúcsra juthat. A *Conti* cég vezető helyet foglalt el az olasz autóalkatrész-gyártásban. Ha ez az üzlet összejön, akkor mindenki nála fog kopogtatni, és ő válogathat az ügyfelek között. Ezzel együtt bebizonyíthatná a nagymamájának, hogy az unokájába vetett bizalma nem volt hiábavaló.

Közben máris beütötte a számítógép keresőjébe Monte Calanetti nevét.